

ДОНОВИЯТЪ

Разказъ изъ

Това бѣ презъ една грозна зимна нощъ. Дълбокъ снѣгъ покриваше хълмоветъ, а сърдития вѣтъръ виеше въ комина на дървената кжщичка, въ която живѣеше Донъ съ баба си.

Майката на Дона бѣ умрѣла, а малко преди нейната смъртъ неговия татко войникъ бѣ изпратенъ по море въ Южна Африка. Въ кжщичката живота бѣ удобенъ. На оджака горѣше голѣмъ огънь, а котлето весело клоко-теше върху триножника, а котката Пути нѣжно предѣше на килима. Донъ вечеряше топло млѣко съ хлѣбецъ, наблюдаваше какъ си допиваше своята чашка чай неговата баба и съ удоволствие се прислушваше въ бурята. Презъ шума на вѣтъра долиташе отъ време кучи лай. Той сякашъ се приближаваше и най-сетне нѣкакво жално виене се чу предъ портата на кжщичката. „Това бедно животно се е загубило въ снѣга“—рече бабата, като прибираше чашката и захара. Тя постѣкна огъня и се залови пакъ за своя шевъ.

„Мога ли да го пусна?“ смирено запита Донъ, тѣй като, познавайки не дотамъ добре бабата, все малко се боеше отъ нея.

ЗИМНА РАДОСТЪ

„Право да ти кажа, синко, не зная“, тихо отвърна бабата. „Не обичамъ азъ чуждите кучета. Ако сега го пустнемъ веднажъ, сетне много мѣчно ще го изгонимъ. А пѣкъ нѣмаме нужда отъ куче. Само едно гърло повече ще имаме“.

„Недей да се безпокоишъ за него, миличкѣ“, продължи тя. „То ще наиде сигурно пжтя за къмъ килера отъ

ЛЮБИМЕЦЪ

английския животъ

съ което той се прощаваше, цѣлувайки го, когато отиваше при баба му. Милия Шишко бѣше най-добрия ми другаръ въ игритъ.

Отвѣнъ, задъ портата пакъ се чу продължително виене на нещастното животно.

„Моля, бабо, позволете ми да спася кучето отъ студа“, сърдечно помоли момченцето. „Нека да прилегне тукъ до огъня, а азъ ще му дамъ отъ мое-то ядене. То нѣма да ви бърка.“

„Не съмъ видѣла друго дете като тебе! Ти си съвсемъ като баща си съсь своитъ кучета и разни гадинки“, се провикна бабата като остави шева и се запжти къмъ вратата. „Добре, понеже нощта е тѣй студена, азъ ще пушна бедното животно. Но имай предвидъ, че щомъ утре престане снѣга, то трѣбва да се махне“.

На пръвъ погледъ, задъ вратата, предъ прага, тѣ видѣха една мека снѣжна купчина. Но това се указа нещастното куче, което си лежеше сега мѣлчейки и тихо.

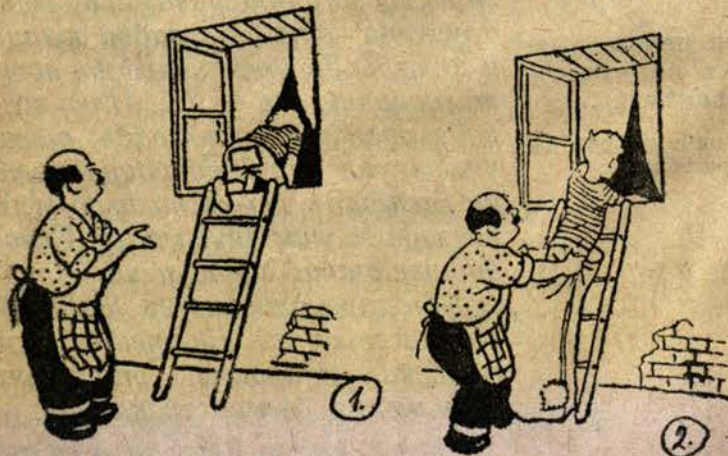
Когато бабата и Донъ помѣкнаха мокрото хромо сщество къмъ огъня,

(Продължава на 6 стр.)

задъ. Тамъ твоя татко си държеше своя младъ колли, когато преди две години поживѣ у мене за късо време. Той нарече кучето „Шишко“ и по моему името бѣ избрано на мѣсто. Азъ никога не бѣхъ видѣла таково дебело куче, както тогазъ, когато за пръвъ пжтъ той го доведе“.

Известно време Доно нищо не говореше. Той тѣжно мислѣше за кучето,

ХВАНАТИЯТЪ МАЛКЪ ПАКОСТНИКЪ

1. Често пакостникъ Слати влизаше бели джупани, но еднажъ си запати.
2. Страти—пакостникъ зърна, но вмѣсто да се върне бързо съсь чувала се върна и подъ стълбата сложи.
3. Слати по стълбата наслиза, безъ да знае за риза, и въ чувала, като риза, чакъ до гуша се даяна.
4. Чичо Страти въ бързо въвъ чувала злато Слати и въ участъка на аво го занесе и остави.

Любимиръ Дойчевъ

